

บรรณานุกรม

กิตาณัท มลิทอง. (2543). เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.

กุญชรี คำขำ. (2540). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.

เครื่องอวัลชี้ หาญแก้ว. (2546). การเบรียบที่ยับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง อัตราส่วนและร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยใช้ บทเรียนการดู บทเรียนโปรแกรม และการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์ มหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน(คณิตศาสตร์), สำนักบัณฑิต สถาบันราชภัฏเชียงราย.

จากรุณี อนันตริยกุล. (2547). การพัฒนาบทเรียนโปรแกรมเรื่อง เทคนิคส่วน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนราชบูรณะครุศาสตร์ จังหวัดราชบูรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์ มหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.

จุฬารัตน์ เจรต์จำลอง. (2541). การพัฒนาบทเรียนโปรแกรมเพื่อการสอนช่องเสริมวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง จำนวนจริง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแสนสุข จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์ มหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช.

จุลพงษ์ พันอินากุล. (2542). พฤติกรรมการสอนคณิตศาสตร์ระดับประถมศึกษา. อุดรธานี: สถาบันราชภัฏอุดรธานี.

ชาตรี เกิดธรรม. (2545). วิจัยในชั้นเรียนแต่เดิม ไม่เป็น. กรุงเทพฯ: ดิจิตอล เลิร์นนิ่ง.

ชาติชาย พิทักษ์ธนาคม. (2544). จิตวิทยาการเรียนการสอน. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.

ชุลีพร พงศ์วิเศษ. (2550). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยบทเรียนสำเร็จรูปประกอบการดู กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่องระบบจำนวนเต็ม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. การศึกษาค้นคว้าอิสระ, ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2550). เทคนิคการใช้สื่อเพื่อการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 10). นนทบุรี: ไทยเนรมิตกิจ อินเตอร์โปรแกรมสชิฟ.

ณยศ สงวนสิน. (2547). การสร้างชุดกิจกรรมปฏิบัติการคณิตศาสตร์โดยเทคนิคการสอนแบบอุปนัย - นิรนัย เรื่องพหุนามของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. สารนิพนธ์สาขาวิชาการมัธยมศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วiro.

ณัฐธิมา กองม่วง. (2551). ความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เรื่องทศนิยมและเศษส่วนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับสอนโดยวิธีปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาศึกษา ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ดวงเดือน อ่อนน่วม. (2531). การสร้างเสริมสมรรถภาพการสอนคณิตศาสตร์ของครูประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เด่นศักดิ์ ตุดถินนท์. (2546). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง สมการและการแก้สมการ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ทิศนา แรมมณี. (2552). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: ค่ายสุทธาการพิมพ์.

นงนุช วิชาจารย์. (2551). การสร้างชุดการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ หน่วยการเรียนรู้ สมการเชิงเส้นตัวแปรเดียวสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา นภาค กรมวิชาการและศิลป. (2550). เทคนิกช่วยให้ลูกเก่งคณิตศาสตร์. กรุงเทพฯ: พิมพ์ค.

บุญก่อ ควรหาเวช. (2543). นวัตกรรมการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: SR Printing.

ปั้นสิริกัต ดวงสินทร์. (2550). การสร้างแบบฝึกคณิตศาสตร์ เรื่องอนุพันธ์ของฟังก์ชันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. งานนิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาคณิตศาสตร์ ศึกษา. คณะวิทยาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.

ปิยรัตน์ ชาตุรุณตบุตร. (2547). หลักการคณิตศาสตร์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เพชร กิจธารา และสมนึก กัททิยธนี. (2545). ดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I.).

วารสารการวัดผลทางการศึกษามหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 8(36), 31.

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542. (2542, สิงหาคม). ราชกิจจานุเบกษา.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมและสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 8). ม.ป.ท.: ม.ป.พ.

พัฒนพงศ์ ศรีวารุณย์. (2542). การเบรยนเพียนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เรื่อง เลขยกกำลัง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับการสอนปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

พินิจ ศรีจันทร์ดี. (2530). การสอนคณิตศาสตร์ระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: ออมรินทร์การพิมพ์.

พีไคลักษณ์ วงศ์มาลดา. (2551). การพัฒนาบทเรียนสำเร็จรูป ก่อให้สามารถเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เศษส่วนและทศนิยม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. การศึกษาค้นคว้าอิสระ, ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

พีระศักดิ์ ทะรา้มย์. (2546). ผลของการใช้บทเรียนโปรแกรมสอนเสริมแบบร่วมมือกับเรียนรู้ในวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องสมบัติของจำนวนนับ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.

วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

เพ็ญจันทร์ เงียงไกรเสริฐ. (2542). คณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.

ยุพิน พิพิชกุล. (2543). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 กับการสอนคณิตศาสตร์. สารสาร สสวท, 28(110), 25.

รุ่งอรุณ บุญพูง. (2551). การศึกษาเบรยนเพียนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เรื่องรูปสามเหลี่ยมที่สอน โดยใช้แบบฝึกทักษะกับการสอนแบบปกติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. งานนิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต. สาขาวิชาคณิตศาสตร์ศึกษา, คณะวิทยาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.

ลักษณา ถึงคำภู. (2544). บทเรียนโปรแกรมเรื่องสมการและอสมการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์อุดสาหกรรมมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษาทางการอาชีวะและเทคนิคศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

วิไลวรรณ ลีมจิตรกร. (2548). การพัฒนาบทเรียนสำเร็จรูป เรื่อง พื้นที่ผิวและปริมาตร วิชาคณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

ศรีนทิพย์ คำพุทธ. (2548). ชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์แบบ STAD เรื่องแบบบูรปและ
ความสัมพันธ์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. สารนิพนธ์สาขาวิชาการมัธยมศึกษา,
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนกรินทร์วิโรฒ.

สมนึก ภัททิยธนี. (2546). การวัดผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4). ก้าวสินธุ์: ประสานการพิมพ์.

สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2547). การวิจัยการศึกษานิءองด้น. มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). ตัวชี้วัดและ
สาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ตามหลักสูตรแกนกลาง
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตร
แห่งประเทศไทย.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). หลักสูตรแกนกลาง
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตร
แห่งประเทศไทย.

สำนักมาตรฐานการศึกษาและพัฒนาการเรียนรู้สำนักงานเลขานุการสภาพการศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ. (2547). รูปแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้
คณิตศาสตร์. นนทบุรี: แคนดิค.

สาวิช โศภีรักษ์. (2546). นวัตกรรมการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: บี๊ค พอยท์.

สุชาติ ศรี. (2546). ผลของการใช้บทเรียนโปรแกรมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดเห็น
และความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญา
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัย
ขอนแก่น.

สุนทรี คำเลิศ. (2546). การพัฒนาบทเรียนสำเร็จรูป เรื่องทศนิยม วิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการ
สอน. บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.

สุภชัย ศรีมนต์. (2546). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดเห็น และความคงทน ในการ
เรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง ลำดับเลขคณิต ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยการ
สอนเสริมด้วยบทเรียนโปรแกรม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- สุกเลักษณ์ สีใส. (2546). การสร้างบทเรียนโปรแกรมวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาสมการ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุวิทย์ มูลคำและอรทัย มูลคำ. (2545). 20 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม การเรียนรู้โดยการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- เสาวนีย์ สิกขานันทิต. (2528). เทคโนโลยีการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- อัมพร มัคคุณวงศ์. (2553). ทักษะและกระบวนการทางคณิตศาสตร์: การพัฒนาเพื่อพัฒนาการ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาจารย์ ใจเที่ยง. (2553). หลักการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: โอเอส พรีนติ้ง เอสซี.
- อำนวย เเดชชัยศรี. (2544). นวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษา. กรุงเทพฯ: องค์การค้าของครุภัณฑ์.
- อุษณีย์ เดือนลอด. (2543). การสร้างบทเรียนโปรแกรมวิชาคณิตศาสตร์เรื่อง สมการและการแก้สมการ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการประถมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เอ่องฟ้า ยืนยั่ง. (2545). การสร้างบทเรียนโปรแกรมวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง สมการและการแก้สมการ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. การศึกษาอิสระปริญญาศึกษาศาสตร์ มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

Best, John W. (1970). *Research in Education*. (p. 190). New Jersey: Prentice-Hall.